

M 294 706

Lenka
Rožnovská

Ilustrovala
Hanna Kovtun

JMENUJI SE OLENKA

Albatros

Olenka

Probudilo mě nějaké bouchnutí, něco spadlo mámě na zem. Posadila jsem se na posteli a chvílku přemýšlela. Bylo mi divné, že nejsme ve sklepě. Nebo se mi to noční stěhování jenom zdálo? Odkopla jsem peřinu. Měla jsem na sobě zimní bundu, takže se mi nic nezdálo. Byla to pravda. Ale proč jsem zase zpátky v pokoji?

Šla jsem za mámou do kuchyně. Na stole ležela cestovní taška, máma do ní skládala věci.

Nerozuměla jsem tomu. Už jsem se chtěla mámy na všechno ptát, když se ve dveřích objevil táta. Usmál se, rozevřel náruč a křikl: „Olo, ola hop!“

To je taková naše hra, kdy skočím na tátu, on mě chytí a vyzvedne do výšky. Je to legrace. Mám tu hru moc ráda. I Valja ji miluje. Jen s ní nesmí táta ve výšce moc třepat, to nemá ráda, bojí se a křičí.

„Tati, tati, my jsme spaly ve sklepě, víš? Bylo zemětřesení,“ vysypala jsem na tátu, aby viděl, o jaké dobrodružství přišel.

Táta se přestal smát a položil mě zpátky na podlahu.

„Olenko, nebylo zemětřesení.“

„Ne? A proč jsme se stěhovaly? Proč jsme spaly ve sklepě?“
Nechápavě jsem se podívala na mámu.

Máma uhnula pohledem, dělala, že má moc práce. „Oli, řekneme si všechno pak. Teď se jdi umýt, vyčisti si zuby.“

Svlíkla jsem si bundu a odešla do koupelny. Vlastně to bylo fajn, že jsem se oblékla už v noci. Teď ráno se s tím nemusím zdržovat. Oh. Vlastně musím. Jednu ponožku jsem měla naruby. Spravila jsem to jako nic.

Když jsem si myla zuby, přemýšlela jsem, co se to v noci vlastně stalo. Jestli nebylo zemětřesení, pak si asi máma vymyslela nějakou noční hru. Znáám to z tábora, na kterém jsem byla v létě. Ale ta táborová hra byla tisíckrát lepší. Bavilo mě to, zatímco mámina noční hra byla na houby. Zábavná nebyla ani trochu. A ani Valja si ji neužila, vlastně celou dobu spala.

Když jsem vyšla jsem z koupelny, byla už Valja vzhůru. Hrála si s tátou. Z pokoje se linul jejich smích.

Když si táta hraje s Valinou, a ne se mnou, žárlím. Někdy bych chtěla mít tátu jen pro sebe. Víím, že je to špatné, že se to nesmí ani říkat. Táta mi to už tolikrát vysvětloval. Prý nás má rád všechny stejně a závist a žárlivost je velká špatnost. Jenomže já si prostě nemůžu pomoci. Kde je táta, chci být i já.

Vlítla jsem do pokoje, že si chci hrát taky. Trochu mě zaskočilo, na co si Valja s tátou hráli. Táta psal sestře fixou po zádech.

„Vy si hrajete na tabuli?“ vyzvídala jsem.

„Tak trochu,“ usmál se táta, „ale ta naše tabule je strašně lechtivá a něco na ni napsat, to dá zabrat.“

Valja se kroutila jako žížala.

„Vydrž, Valjuško, ještě napíšu jedno číslo a bude to.“

Koukla jsem, co táta píše. Valja měla na zádech svoje jméno a pak nějaká čísla. Ta hra byla praštěná. Zamračila jsem se.

„Počkej, až máma zjistí, cos provedl, pěkně to schytáš!“

Táta pustil Valju a chytil mě do náruče. Nejprve mě zlechlil a pak prohlásil: „Nežárli, žárlivko. Taky ti něco napíšu.“ Pak vzal fixu a na levou ruku mi napsal číslo. „To je telefonní číslo naší maminky.“

Nastavila jsem mu pravačku. „A tady mi napiš svoje.“
Táta přikývl a napsal ho. Prohlédla jsem si ruce. „No jo, ale k čemu mi to je, když nemám mobil?“

Táta mě pohladil po vlasech. „Mobil ti taky pořídíme, neboj. Ale pro strýčka příhodu bude lepší, když budeš mít naše čísla hezky při ruce.“

„Chtěl jsi říct na ruce,“ opravila jsem ho a pomyslela si, že má divné nápady.

Táta Oleg

Vyčítám si, že jsem rodinu neodvezl do bezpečí dřív. Na nádraží je plno. Všichni čekají na evakuační vlak. Možná jsme měli vyrazit hned. Škoda lítostivých slov. Možná je možná. Teď jen neudělat další chybu. Najít to správné místo na peróně, aby se holky dostaly do vlaku.

Zdá se to téměř nemožné. Lidé se na sebe tlačí. Nezlobím se na ně. Je to přirozené. Každý chce pro sebe jen to nejlepší. I já to chci. I já chci dostat svou rodinu do vlaku, aby tu holky nezůstaly, aby se jich válka dotkla co nejméně.

Mám obavy o Aňu. Potřeboval bych, aby byla jako skála. Nic zlého si nepřipustila. Aby byla jako lvice, která chrání svá lvíčata. Nevyčítám jí její křehkost. Těžkou situaci zvládne. Víím to. Ta síla v ní je. Malá Olenka mě překvapila. Nepláče. Naopak se snaží, aby i Valja byla hodná. Je šikovná.

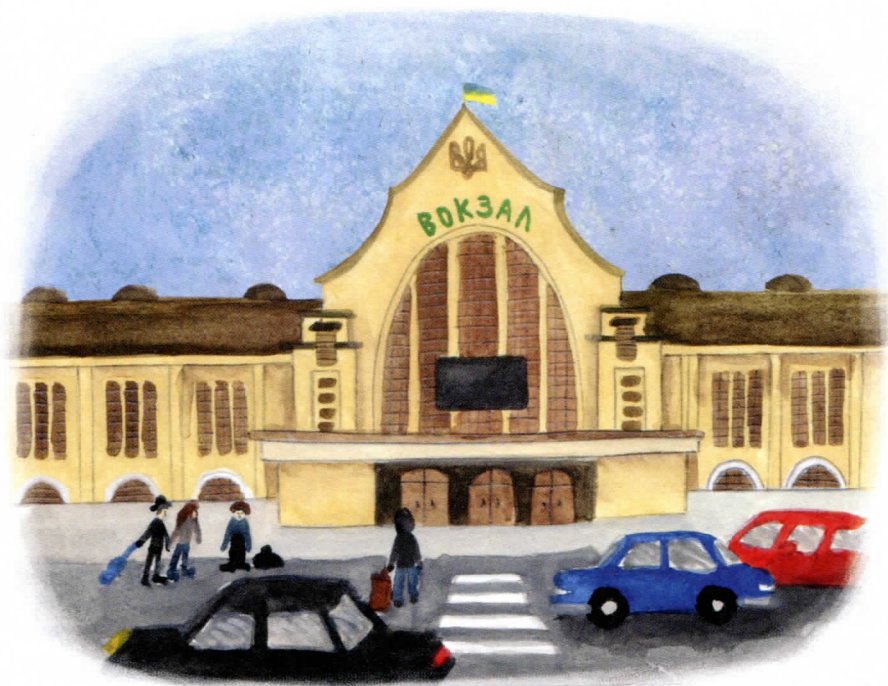
...

Vlak už je tady. Poslední pusy. Jdeme na to. „Dobro, hlídej!“ Snažím se Olenku protlačit ke dveřím vagonu. Daří se mi klesat cestu pro Aňu s Valjou v náručí.

Na krátkou chvíli jsem zaváhal. Byla to strašná chyba. Dav ulovil malou Olu a vtáhl ji do vlaku. Aňa s Valjou se k ní už neprocopaly. V posledním okamžiku jsem pustil psa. Pochopil, kde je jeho místo. Vetřel se do zavírajících se dveří.

„Stůjte, mám tam dítě!“ Jako bych slyšel svůj hlas, ale nevíím, jestli jsem to byl já, nebo to zoufale volala moje žena Aňa.

Díval jsem se na odjíždějící vlak. Ne. To nemůže být pravda. To je nějaký hloupý film a já v něm nehraju...

Ale ano. Hraju. Aňa, která se mi se zoufalým pláčem složila do náruče, mě o tom přesvědčila.

„Klid, Aňuško, klid. To se stává. Vlakvedoucí ví, že se to stává. Nejsme první ani poslední, komu se to stalo. Neboj se, to se vyřeší. To se vyřeší.“

Doufám, že jsem tato slova útěchy doopravdy vyslovil, že mi neběžela jen v hlavě.

Přemýšlím, co dál. Hlava mi jede na plné obrátky. Jak ten uzol rozuzlovat? Jak ten problém správně vyřešit?

Chudák Olenka. Je to ještě dítě. Nikdy necestovala sama. Jak se teď asi cítí? Snad ji Dobro v tom vlaku najde...

Určitě ji najde. Je hlídací pes. Olenku ohlídá. Nedovolí, aby jí někdo ublížil.

Pes Dobro

Holčičí štěně bylo v ohrožení. Ztrácelo se v davu lidí. Síla lidských těl ji donutila nastoupit do vlaku. Zaslechl jsem její hlas. Volala mámu.

Vyškulbl jsem se pánovi z rukou. Normálně se to nesmí. Když je pes na vodítku, tak musí být velmi, ale velmi poslušný. Celá ta situace byla napjatá. Je dobře, že se se mnou pán nepřetahoval a pustil mě. Bylo těžké se proplétat mezi nohama tolika lidí. A ještě těžší bylo skočit do vlaku.

Cítím, že jsem si při tom zranil zadní tlapu. Při došlapu bolí a asi trochu kulhám. Ať. Ať si z ní teče krev. Hlídací pes na bolest nedbá. Hlídací pes musí ohlídat své blízké, ať se děje, co se děje. Teď ještě najít štěně. Kde může být?

Strašně mě zlobí náhubek. Proč mi ho pán dával? Vždyť ví, že nekoušu. Nemohu přes něj pořádně čenichat. Kde může to naše holčičí štěně být?

Pobíhám po vagonu, nahlížím za velké tašky a kufry, ale holčičí štěně nevidím. Lidé se na mě zlobí. Odhánějí mě pryč. Jak jim mám ale vyštěkat, že hledám Olu?

Musím pátrat ještě jednou. Pořádně propátrat celý vagon. Když nebude tady, možná bude v jiném vagonu. Prohledám celý vlak.

Můj plán se zhatil u dveří. Neumím je otevřít. Huf. Huf. Otevřete mi je. Huf. Neslyšíte? Potřebuji přeběhnout do dalšího vagonu. Štěkám střídavě na dveře, střídavě na lidi. Ale nikdo se nemá k tomu, aby mi dveře otevřel.

Pak jsem ho uviděl. Ty jeho velké oči se nedaly přehlédnout. Pozorovaly mě. Štěkl jsem na kluka s velkýma očima, štěkl jsem na dveře. Pochopil. Kluk vstal a otevřel mi je.

Vběhl jsem do dalšího vagonu. Kluka jsem nechal za sebou. Nejsem jeho hlídací pes. Ale můj psí vděk mu patří. Huf.

Zase hledám, čenichám, snažím se zachytit známý pach. Nic. Nikde nic. Štěně, kde jsi? Kde ses schovalo?

Musím se dostat do dalšího vagonu. Potřebuji otevřít další dveře. Štěkám na ně. Kdybych tak neměl náhubek, bylo by mě víc slyšet.

„Hledáš? Tak hledej.“ Zaslechl jsem hlas. Ohlédl jsem se. Patřil klukovi s velkýma očima. Zlatý kluk! Je chytrý jako hlídací pes. Pomáhá mi. Celou dobu hledá se mnou. Teď mi otvírá další dveře.

Vbíhám do dalšího vagonu. Štěně, kde jsi? Ozvi se. Huf.

